

Camilla Läckberg

EL NIU DEL CUCUT

Traducció del suec
de Marc Delgado i Casanova

AMS
TER
DAM

Títol original: *Gökungen*

Primera edició: maig del 2023

© Del text: Camilla Läckberg, 2022

First published by Bokförlaget Forum, Sweden.

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden.

All rights reserved.

© De la traducció: Marc Delgado i Casanova

© D'aquesta edició:

Editorial Amsterdam

Perú, 186

08020 Barcelona

www.amsterdamllibres.cat

Edició a càrrec d'Aissata M'ballo

Correcció: Mònica N. Irún, Rudolf Ortega i M. Mercè Riu

Maquetació: El Taller del Llibre, sl

Disseny de la col·lecció: Andreu Gallart

Disseny de la coberta: Duró Studio

Impressió: Romanyà Valls

ISBN: 978-84-17918-89-7

Dipòsit Legal: B 7806-2023

Tots els drets reservats als titulars del *copyright*.

Per a en Simon

DISSABTE

V A CONTEMPLAR LES FOTOGRAFIES. Sabia que la Vivian estava molesta perquè havia decidit que no anirien a la festa; però, ras i curt, no s'hi veia amb cor. Finalment el temps se li havia llançat al damunt i l'obligava a buscar la veritat. Potser ho hauria d'haver fet una pila d'anys abans.

D'aleshores ençà, el que havia ocorregut havia planat damunt del seu cap com una espasa de Dàmocles. Li havien fet por les preguntes, les respostes, i tot el que hi havia entremig. Les decisions que havia pres havien conformat la persona que era ara. I no se sentia especialment orgullós de l'home que en aquell moment estava veient al mirall. D'escollir viure tota una vida amb una bena als ulls no se'n podia estar mai, d'orgullós. Finalment s'havia obligat a si mateix a treure-se-la. I a actuar d'acord amb el que veia.

Lentament i amb molta cura va agafar les fotografies emmarcades, una rere l'altra. Les va col·locar contra la paret i en va comptar fins a setze. No en faltava cap.

Va retrocedir unes quantes passes i les va contemplar. Després, es va girar cap als marcs més senzills que tenia. En petits cartellets, va escriure el nom de totes i cadascuna de les imatges amb lletres majúscules i irregulars. En acabat, va agafar un rotlle de cinta adhesiva i va en-

ganxar els paperets als marcs. No li calien les fotografies per veure-les davant seu mentre anava repartint els marcs per les parets blanques de la galeria. Tenia gravades a la retina totes i cada una de les imatges de la propera exposició i era capaç d'evocar-les fàcilment dins del cap i veure-les amb una gran claredat.

S'hi estaria un grapat d'hores, probablement fins ben entrada la nit, per penjar tota l'exposició, ho tenia clar, i l'endemà al matí n'hauria de pagar el preu. Ja no era un marrec. Però a la vegada sabia que d'aquí a dos dies, durant la inauguració, se sentiria més lleuger i lliure del que s'hi havia sentit en molts anys.

Les conseqüències de la seva elecció serien dramàtiques. Però no s'hi podia parar a pensar. Havia estat dubtant durant massa anys. Tots plegats havien estat vivint sota l'ombra fosca de les seves mentides. Per descomptat, corrien el risc que allò els destrossés, però tot i així havia decidit revelar les seves veritats. I les de la resta també.

D'altra banda, mai s'havia sentit tan lliure com en aquell moment, quan amb molta cura va penjar el cartellet amb la paraula *Impuresa* en un dels marcs.

Ara ja ni tan sols la mort li feia por.

L'Erica Falck es va estirar. L'escalforeta del llit la temptava a quedar-s'hi una estona més, però havia promès a la Louise Bauer sortir a caminar juntes al cap d'una hora. Per què carai havia accedit a acompanyar-la en una d'aquelles caminades seves a un ritme frenètic? Però estava convençuda que la Louise devia estar neguitosa amb els preparatius de la festa i necessitava buidar el pap.

—De debò que hi hem d'anar, aquest vespre?

En Patrik va remugar al seu costat i es va tapar la cara amb el coixí. L'Erica l'hi va arrabassar d'una estrebada i li va clavar un copet suau.

—Ja veuràs que ens ho passarem d'allò més bé! Menjar deliciós, vi del bo, la teva dona una mica tocadeta per variar...

El seu marit va tancar els ulls i va fer una ganyota.

—Noces d'or, Erica. Fins a quin punt pot ser una festa divertida? Una pila d'esnobs i discursos interminables. Oi que tens al cap la mena de persones que ens hi trobarem?

I va tornar a gemegar.

—Sigui com sigui, hi anirem, així que el millor és serrar les dents i tenir una actitud positiva —va concloure l'Erica.

Definitivament ja li havien passat les ganes de sortir a suar i es va inclinar cap al costat del llit on era en Patrik. Li va acaronar suaument el pit. Allà dins, el cor batejava amb força, costava de creure que en el passat el seu home hagués patit problemes cardíacs. I tanmateix aquella ombra era sempre present.

—La Louise espera que hi anem. A més, m'encanta veure't amb vestit. Estàs tan elegant, especialment amb el blau marí.

—Aix, tu sí que en saps, d'ensabonar-me.

En Patrik la va besar delicadament primer als llavis, i després li va fer un petó més llarg i profund. Se la va acostar contra el cos i l'Erica va sentir que, com sempre, el seu home feia que tota ella s'escalfés i s'estovés.

—Els nens poden aparèixer en qualsevol moment —va murmurar, amb la seva boca contra la d'en Patrik.

Ell va respondre tapant el cap de tots dos amb la flasada. Allà sota de seguida hi va pujar la temperatura, dins d'aquella bombolla no existia ningú més tret d'ells dos. Els seus cossos. Els seus llavis. Els seus alens.

I llavors un cop sec i sord va corroborar el que l'Erica havia anticipat.

—Fet i amagar!

En Noel xisclava de felicitat mentre saltava amunt i avall al llit. Com si l'haguessin disparat des d'un canó, l'Anton va aparèixer immediatament i, sense cap mena de dubte, va aterrar al damunt dels picarols d'en Patrik.

—Ai, me càgon... —es va aturar en sec en veure la mirada fulminant que llançava l'Erica—... Càsum l'os pedrer!

En Noel i l'Anton va esclafir a riure tan fort que gairebé no podien respirar. L'Erica va sospirar, amb un somriure als llavis. En Patrik i ella havien pogut gaudir d'uns quants segons en què només eren ells dos, i amb això n'havia de tenir prou. Es va inclinar sobre els nens i es va posar a fer-los pessigolles. Els marrecs udolaven com dos llops.

—He intentat que miessin una estona la tele, però se m'han escapolit quan he tret el iogurt de la nevera.

La Maja havia aparegut al llindar de la porta, encara amb el pijama d'unicorn, i va obrir els braços amb un gest ple de resignació.

—Amor, no cal que et cuidis dels teus germans als matins, es poden llevar sols —va dir en Patrik, i li va fer un gest amb la mà perquè s'hi acostés.

En un primer moment, la nena va dubtar. Sempre tan responsable. Després la seva cara es va il·luminar, va apuntar un somriure d'orella a orella i es va llançar dins del llit ella també, i es va posar a jugar amb la resta. L'Erica i en Patrik es van mirar per damunt dels caps dels nens. La seva família era perfecta. Perfecta en tots els sentits.

—Creus que trucaran abans o haurem d'esperar fins dijous? Ja sabem que de vegades avisen abans.

En Henning Bauer va repicar amb els dits sobre la taula. Era el primer cap de setmana d'octubre. A fora, la tardor s'havia apoderat de tot i unes ones grises amb crestes blanques s'estavellaven contra les roques llises de l'illa. La seva illa.

Va mirar l'Elisabeth, que seia davant seu amb una tassa de te a les mans.

—He sentit a dir que soc un dels cinc finalistes. Això no vol dir que guanyi, és clar. No hi ha cap garantia. Però, si és cert, vol dir que tinc una probabilitat del vint per cent.

Els dits continuaven picant contra la taula.

La seva esposa va fer un glopet de te. En Henning n'admirava la serenor. Aquella havia estat sempre la seva dinàmica interna en relació amb la seva carrera literària. Ell es posava nerviós, ella l'asserrenava. Ell s'inquietava, ella aguantava l'embat.

En Henning no parava de picar amb els dits, esperant que ella respongués. Necessitava un xic de la seva confiança. Necessitava que li digués que tot aniria bé.

Després de fer uns quants glops més de te, l'Elisabeth va deixar amb cura la tassa sobre el plat. Eren les mateixes tasses que havien fet servir durant tots els anys de casats. Un dels molts regals de noces del seu casament luxós, hauria estat incapaç de dir qui els les havia regalat.

A fora, una onada va créixer més que les altres i va llançar una cascada d'aigua contra el finestral que ocupava tot el lateral de la casa. La sal del mar deixava sempre rastre al vidre, i la minyona, la Nancy, se les veia magres per mantenir-lo net. L'arxipèlag era implacable i capriciós i feia la impressió que intentava expulsar d'allà la civilització i recuperar el terreny perdut.

—No t'amoïnis, amor meu. Trucaran avui o demà, o potser volen esperar fins dijous. O potser no. Però si truquen, i estic segura que trucaran, has de fer veure que estàs sorprès. No pots revelar que sabem que ets a la llista final.

En Henning va assentir amb el cap, sense apartar ni un sol instant els ulls del vidre.

—És clar que no, amor. És clar que no.

Amb els dits, va repicar un ritme difús mentre observava el patró que deixava l'aigua en davallar pel finestral. Un de cinc. Només amb això ja s'hauria de sentir satisfet, però, sabent el que allò suposava, el que tenia a l'abast, el que una sola trucada telefònica li podria proporcionar..., gairebé li costava respirar.

—Vinga, ara menja una mica —va dir l'Elisabeth, acostant-li una cistella amb pa acabat de fer—. Ens espera un dia molt llarg, per no parlar de la nit, i no vull que t'adormis a taula a les deu.

En Henning es va estirar per agafar un panet. No era tan ximple com per no fer cas a la seva esposa. Va escampar una capa gruixuda de mantega sobre el pa, que es va fondre en un tres i no res.

—Aquesta nit ballarem —va dir amb la boca plena de pa, i va picar l'ullet a l'Elisabeth, que va apuntar un somriure.

—Aquesta nit ballarem.

—Déu meu, si que has agafat el vaixell aviat? I amb el temps que fa?

L'Erica va alçar una mà davant del rostre per protegir-se del vent, s'esforçava de valent per seguir el pas de la Louise Bauer. Com sempre, era tot un repte. Per molt ràpid que caminés, la Louise anava més de pressa. L'ai-

gua que els arribava després que les onades s'estavel·lessin contra la costa a pocs metres darrere seu no millorava la cosa. Les cases de fusta els feien una mica de recer, però l'Erica gairebé podia veure com també les cases s'encongien davant de l'embat del vent.

—Bé, comptat i debatut, cada matí em desperto a les sis —va respondre la Louise—. I avui serà un dia llarg, m'he de fer càrrec de tots els preparatius de la festa, així que m'ha semblat necessari començar amb una bona caminada.

L'Erica va alçar els ulls al cel. Alhora, entenia que la Louise necessitava aclarir el cap. Ser l'assistent d'en Henning Bauer, el seu sogre i un dels escriptors més admirats de Suècia, no devia ser gens fàcil.

—Personalment, no he sentit mai que una caminada d'aquestes teves fos una necessitat —va murmurar—. Més aviat, crec que no he sentit mai que cap mena d'activitat física fos necessària.

La Louise va esclafir a riure.

—Ets molt divertida, tu. És clar que t'agrada moure't. Et dona energia per a tot el dia!

L'Erica suava de valent per poder parlar mentre pujaven Galärbacken amunt a un ritme massa ràpid per a ella. Es va estrènyer la jaqueta blava Helly Hansen. La Louise, per descomptat, anava vestida amb roba d'entrenament perfectament conjuntada, alhora aïllant i impermeable.

—M'encanta la sensació de després, si és que et refeixes a això. Però durant la caminada? No, ni per casualitat. Ni de bon tros. Encara que soc conscient que ho necessito.

L'Erica es va aturar una estona a recuperar l'alè. La Louise va abaixar el ritme i va observar la seva amiga.

—Amb franquesa, últimament no m'he sentit del tot

bé —va continuar l'Erica—, i em sembla que és a causa d'una mala alimentació i de massa temps asseguda. A més de l'edat, que no para d'augmentar. No ens oblidem de l'edat. Ja començo a sentir que se m'acosta la premenopausa. Tu no has sentit res semblant?

La Louise es va posar en marxa de nou.

—Jo soc uns quants anys més gran que tu, però... —La veu li vacil·lava i va accelerar el ritme, deixant enrere la farmàcia.— Però de jove em van extirpar l'úter. Càncer. Així que una cosa que ha generat sempre una gran tristesa en la meua vida, ara, a poc a poc, es converteix en una benedicció.

—Oh, em sap greu, no ho sabia.

L'Erica va fer una ganyota. Ben típic d'ella, ficar-se de peus a la galleda.

—No passa res. No és cap secret. Simplement, no és un tema que acostumi a sortir en una conversa. «Hola, em dic Louise i no tinc úter.»

L'Erica va esclafir a riure a cor què vols. Això és el que li agradava de la Louise. La seva franquesa i un humor sarcàstic ben particular.

S'havien conegut a través dels nens. En un tancar i obrir d'ulls, la Maja s'havia fet amiga del fill del marit de la Louise, en William, que era uns quants anys més gran, al parc infantil de la plaça Ingrid Bergman. I mentre els nens jugaven, l'Erica i la Louise van començar a xerrar. Això havia estat l'estiu anterior i ara, quan la Louise venia a Fjällbacka amb la família, aprofitaven qualsevol oportunitat per veure's.

Però l'Erica havia de confessar que agraiïa molt més les vetllades amb una copa de vi a les mans que aquella mania de les caminades infernals a hores intempestives de la Louise.

—I com et fa sentir tot això d'aquest vespre?

L'Erica va saludar amb el braç en Dan, el marit de la seva germana, que acabava de sortir del pàrquing del Konsum. El cunyat li va tornar la salutació agitant la mà amb entusiasme. L'Erica gairebé es podia imaginar el tip de riure que es devia fer veient-la caminar a aquell ritme.

—Què vols que et digui? És un autèntic malson. Els meus pares arribaran d'aquí a una hora i les coses són com són, amb ells. Però els han deixat una casa a tocar de Badis, així que estan contents. I després hi ha això de la festa. En Henning diu una cosa sobre com vol que sigui, l'Elisabeth en diu una altra. I tots sabem que serà com determini l'Elisabeth, però sempre soc jo qui ha de fer de missatgera.

—Serà divertidíssim, ja ho veuràs —va respondre l'Erica.

La Louise es va girar i va apuntar un somriure.

—Ho dius només per ser amable. *Divertidíssim* no és exactament la paraula que jo faria servir per descriure una festa d'aniversari de noces. Però el menjar és bo, jo mateixa he tastat el menú, i no faltarà vi. I m'he assegurat personalment que en Patrik i tu estigueu ben col·locats. El teu home té el luxe de tenir-me al seu costat i tu podràs gaudir del meu encantador espòs com a company de taula.

—Fantàstic! —va fer l'Erica, i es va agafar el costat. Un dolor començava a fer-se present.

Ja havien començat a fer la volta a la muntanya per tornar cap al poble i tot just havien deixat a la dreta una pujada costeruda que, quan l'Erica era petita, anomenaven el Clot de les Set, on amb el trineu es podia assolir el que aleshores els semblava una velocitat mortal. Va intentar calcular quant faltava per acabar la volta i va concloure que, fos el que fos, era massa.

Davant seu, la cua de cabells foscos de la Louise es bellugava a un ritme constant mentre la seva amiga s'enfilava cap amunt aparentment sense esforç i a tota velocitat. L'Erica es va ajupir i va agafar una pedra de terra, que va estrènyer fort amb la mà amb l'esperança que allò l'ajudés a suportar el dolor cada vegada més agut que sentia al costat. No hi havia cap mena de dubte: l'exercici no era el seu fort.

—Has parlat amb ella?

La Tilde va obrir com unes taronges aquells ulls blaus preciosos i va aixecar davant seu un vestit amb un escot pronunciat.

En Rickard Bauer va veure que a l'etiqueta hi havia les inicials D&G i va suposar que li havia costat al voltant de trenta o quaranta mil corones. Però aquell no era un detall que preocupés la Tilde. O, més ben dit, no l'havia amoïnat fins ara, quan, de sobte, aparentment la seva Amex ja no disposava de crèdit il·limitat per gastar a Estocolm, París, Milà o Dubai.

—Ho faré —va respondre ell, i no va poder amagar la irritació.

La veu de la Tilde començava a irritar-lo cada vegada més. Sempre havia estat així? Tan queixosa? I tan infantil?

—No vull parlar amb ella fins passada la festa. Ja saps com es posa la meva mare: s'angoixa, i no li vull espatllar el vespre.

—Sí, però Rickard, em promets que parlaràs amb l'Elisabeth demà sens falta? Segur?

La Tilde va estrènyer els llavis i va dreçar l'esquena, mostrant els pits. Acabava de sortir de la dutxa i estava nua, tret d'una tovallola Lola blanca amb la qual s'havia embolicat els cabells. En Rickard va sentir com tot ell re-

accionava. Allò el fascinava. Que aquella dona el pogués molestar tant al cervell, mentre que la polla semblava prendre-li vida pròpia només amb la seva simple presència.

—Ho prometo, estimada —va dir ell, i la va llançar sobre el llit que tot just havien abandonat.

Ella va proferir un xiscle agut i una rialleta.

—Vine cap a mi, nen —va dir la Tilde, amb veu infantil—. Vine, cap aquí.

En Rickard va enterrar la cara entre aquells pits enormes, que van fer que deixés enrere la resta del món.

L'Elisabeth Bauer va agafar les arracades vermelles. Havien estat de la seva àvia i quedaven perfectes amb el vestit que havia triat per al sopar. El negre que portaria per al ball l'havia deixat a un costat, en un penjador. Era més còmode que el vermell més extremat, però al capdavant amb aquell només hauria d'estar asseguda. YSL i Oscar de la Renta. Comprats a París a la primavera quan amb en Henning van anar a passar-hi uns dies a l'apartament que hi tenien. Si una es volia comprar un vestit per a una ocasió especial, com la celebració d'unes noces d'or, París era el millor lloc del món.

Amb molta cura l'Elisabeth va desar les arracades a la seva bossa de vellut blau marí. Es va estremir quan una nova cascada d'aigua va assotar la finestra de l'habitació. Vivien en una casa d'una planta a l'illa de Skjälärö i les onades colpejaven totes les finestres. Era la casa més senzilla que tenien. L'apartament d'Estocolm, el de París i la casa a la Toscana eren, tots, molt més luxosos. Però aquell era el lloc que l'Elisabeth estimava més del món. D'ençà que havia nascut, havia passat tots els estius allà. El nom de *Skjälärö* no tenia res a veure amb les ànimes.

Provenia de l'antiga paraula del dialecte de Bohuslän per referir-se a les cloïsses blaves. *Skjåler*. Per tota l'illa hi havia piles i piles de closques precioses de cloïssa blava. Les gavines les deixaven caure des de molta altura perquè s'estavellessin contra el granit rosat i, així, poder-se'n menjar l'interior carnós. Però les closques romanien allà i donaven tocs de color blau a aquell racó de món agrest.

El seu avi havia comprat l'illa i ara era seva. Aquest petit lloc als afores de Fjällbacka sempre havia tingut una influència gairebé màgica sobre ella. Així que hi arribaven, tenia la impressió que totes les preocupacions es feien fonedisses. Ningú no podia arribar fins allà. Eren Invencibles. Inexpugnables.

Durant molts anys, a l'illa ni tan sols havien tingut telèfon, només una ràdio per comunicar-se. Però d'allò ja en feia dècades. Ara podien gaudir de totes les comoditats modernes: telèfon, electricitat, wifi i un munt de canals de televisió per als nets. La Louise i en Peter eren massa despreocupats amb el que miraven els nens. Es podien passar hores i hores mirant personatges de coloraines pegant-se i exhibint un comportament terrible, en comptes de llegir un bon llibre. Ho parlaria amb ells quan cregués que era el moment oportú. Però sempre era tan delicat donar bons consells sobre els nets. A més, potser ho era encara més a causa del que havia passat a la Cecily.

L'Elisabeth va sacsejar el cap per desempallegar-se d'aquell record desagradable i va desar amb cura cada peça de roba a la seva bossa protectora. Sabia que podia demanar a la Nancy que ho fes ella, però li encantava sentir a la punta dels dits la qualitat d'aquells teixits meravellous. A l'hora de fer vestits, no hi havia ningú com Oscar de la Renta.

—Henning?

Va cridar en direcció al despatx, sense esperar cap més resposta que un murmuri.

—Mmm... —li va arribar des de darrere de la porta tancada, tal com ella havia suposat.

—He pensat que ens posarem l'esmòquing de Savile Row. El que vam fer fer l'any passat. Et sembla bé?

—Mmm... —va venir de nou des del despatx, i l'Elisabeth va somriure.

Ja havia desat aquell esmòquing amb la resta de coses que els acompanyarien a terra ferma. Però durant tots aquells anys de matrimoni havia après que era important que el seu marit se sentís involucrat i consultat en la presa de decisions. Encara que ella ja hagués decidit. Aquell era un bon consell que podia donar a la Louise. Amb la millor de les intencions.